

Aftenposten Mandag 23. august 1993**Gratis rettssak**

Hjelp til asylsøkere

Av Anton Olstad, Hamar

En advokatfullmektig gir i Aftenposten en korrigering til min påstand om «utlendinger fører gratis rettssaker mot staten hvis deres oppholdstillatelse ikke innvilges». Han skriver at støttegrupper hjelper finansielt. En annen måte å få dekket omkostningene på illustreres ved følgende eksempel: 23. januar i år avsa Oslo byrett dom i en sak der en etiopier ved sin norske verge fikk sitt avslag opphevet. Saksøkerens advokat la frem en omkostningsoppgave på i alt kr. 93 500, hvorav kr. 5000 gjaldt vergens arbeide. Staten v/Justisdepartementet ble dømt til å betale dette beløp. Dette er ikke noe enestående eksempel på gratis rettssak. Ifølge Telemark Arbeiderblad har fri rettshjelp eksplodert. Fremmedsakene er øket mest. I dem er det ingen behovsprøving, heter det.

Advokatfullmektigen korrigerer også min uttalelse om at «utlendinger får familien ettersendt ved familie-gjenforening». Det hender at det krever mer arbeide.

I februar reiste en somalier med oppholdstillatelse i Norge til Etiopia for å finne og hente sin familie. Flyet ble kapret og somalieren feilaktig uthengt som kaprer. Han vurderte å kreve erstatning av Lufthansa for dette. Den lange og kostbare reisen, som også inkluderte opphold i Etiopia til han hadde funnet familien i Somalia, er enten betalt av en støttegruppe eller av Utlendingsdirektoratet. Det siste utelukkes ikke.

Dagbladet bragte i februar et oppslag om et somalisk par som måtte reise fra sine tre barn. Der het det bl.a. at i tilfeller hvor barn skal gjenforenes med foreldrene, betaler UDI flybilletten for barna.

Advokatfullmektigen hevder i nevnte angrep på meg at utlendinger må dokumentere at de skal kunne underholde sin familie når de kommer til Norge. Han vet like godt som undertegnede at det kravet ikke er absolutt. De færreste innvandrere har egen sikker økonomi.

Brigaden i Libanon

Krigens vinder blåser rett som det er over Libanon. Men heldigvis ligger våre gutter i tilfluktsrom!

Og godt er det. For de har ingen funksjon, de representerer det absolutt meningsløse, soldater uten adgang til å bruke våpen.

Vi i Norge har særlige forutsetninger for å skjønne at ord som bare er en lydølge, f.eks. en FN-soldat, ikke kan bli respektert. Regjering og storting hadde i 1939/40 den overbevisning at selve ordet «nøytralitet» sikret oss mot angrep. Men Hitler delte ikke denne ordfrykt, heller ikke Churchill for den saks skyld. Imidlertid, vi lærte ikke, vi er vel det land i verden som har størst tiltro til FN – og har derfor betalt de netto 2000 millioner kroner som vårt engasjement hittil har kostet.

Vanligvis går offentlige bevilgninger til fornuftige formål. Men – her er et unntak – vårt engasjement i Libanon er en total miss. Det opprettholdes med den påstand at nedleggelse vil svekke FN's autoritet! Bataljonen var én gang påtenkt en aktiv handling: Regjeringen ventilerte bruk til støtte for Hizballah: forsyne den leir de opprettet ved Israels grense! Heldigvis kom den på bedre tanker, synderlig fredsbevarende kunne det jo ikke være å styrke Hellig krig, som er aktiv med drap i alle land, foruten i Israel, selvsagt.

ARNE GETZ, Oslo

Aftenposten 23/8-93